

Το πασίγνωστο τραγούδι που μπήκε τελευταίο στο δίσκο της Μοσχολιού και άργησε να γίνει επιτυχία

[/ Επιστήμες, Τέχνες & Πολιτισμός / Πολυμέσα - Multimedia](#)



Η συγκλονιστική ερμηνεία της λαϊκής τραγουδίστριας που δύο τραγούδια της έδωσαν όνομα σε νυχτερινά μαγαζιά.

Η φωνή της βαθιά, μπάσα, χαρακτηριζόταν από το μπρίο, την ντομπροσύνη της αλλά και την έλλειψη κάθε περιττής ερμηνευτικής φιοριτούρας.

Η Βίκυ Μοσχολιού υπήρξε μία αληθινή κυρία του πενταγράμμου και η φωνή της αποτελεί μία από τις χαρακτηριστικότερες γυναικείες φωνές της ελληνικής μουσικής.

Γεννήθηκε στο Μεταξουργείο. Ξεκίνησε την καριέρα της το Πάσχα του 1962 στην «Τριάνα» δίπλα στο Γρηγόρη Μπιθικώτση και τη Δούκισσα. Καθιερώθηκε το 1964 τραγουδώντας το «Χάθηκε το φεγγάρι» του Σταύρου Ξαρχάκου στην κινηματογραφική παραγωγή «Λόλα».

Ακολούθησαν πολλές και σημαντικές συνεργασίες. Γιώργος Ζαμπέτας, Γιώργος

Κατσαρός, Άκης Πάνου, Μίκης Θεοδωράκης, Σταύρος Ξαρχάκος, Δήμος Μούτσης, Βασίλης Τσιτσάνης, Μίμης Πλέσσας, Γιάννης Σπανός, Σταύρος Κουγιουμτζής, Λάκης Παπαδόπουλος, Λουκιανός Κηλαηδόνης, Γιώργος Χατζηνάσιος, Απόστολος Καλδάρης, Γιάννης Μαρκόπουλος, Σταμάτης Κραουνάκης και πολλοί ακόμα της εμπιστεύτηκαν τα τραγούδια τους.



Η Βίκυ Μοσχολιού ήταν από τις πρώτες ερμηνεύτριες που τραγούδησαν σε μπουάτ κάνοντας τις κυριότερες εμφανίσεις της στο «Ζυγό» και το «Zoom» της Πλάκας στο πλευρό του Δήμου Μούτση στις αρχές της δεκαετίας του 1970. Την Πρωτομαγιά του 1967 παντρεύτηκε τον ποδοσφαιριστή του Παναθηναϊκού Μίμη Δομάζο, με τον οποίο απέκτησε δύο κόρες, αλλά το 1979 πήραν διαζύγιο. Η Βίκυ Μοσχολιού έφυγε από τη ζωή το 2005, έπειτα από διετή μάχη με τον καρκίνο σε ηλικία 62 ετών.

Στα τραγούδια της που έγιναν επιτυχίες συγκαταλέγονται τα: «Πάει, πάει», «Αλήτη», «Έτσι είν'η ζωή», « Τα Ξημερώματα», « Δεν ξέρω πόσο σ'αγαπώ» , «Θα κλείσω τα μάτια», « Δεν κλαίω για τώρα», «Ναύτης βγήκε στη στεριά», «Τα δειλινά», «Οι μετανάστες», «Άνθρωποι μονάχοι». Δύο επιτυχίες της έδωσαν το όνομά τους σε νυκτερινά κέντρα της Αθήνας, τα «Δειλινά» και τα «Ξημερώματα».

Χαρακτηρίστηκε ως μια φωνή «δωρική», μια φωνή βαθιά ελληνική, «ντόμπρα», με μεγάλες φυσικές ικανότητες. Για τον λόγο αυτό πολλοί την αποκαλούσαν «θηλυκό Μπιθικώτση» ενώ πολλοί συνθέτες όπως ο Μίκης Θεοδωράκης χαρακτήριζαν την φωνή της «ογκόλιθο». Υπηρέτησε πιστά τον λαϊκό και έντεχνο χώρο, τραγουδώντας ταυτόχρονα κομμάτια διαφορετικής αισθητικής, αποδεικνύοντας πως ήταν μία καλλιτέχνης ολικού περιεχομένου.

Η μεγάλη έκταση φωνής, τα εκπληκτικά γυρίσματα, το ισχυρό «συρτό» vibrato της σε συνδυασμό με μια φυσική μελαγχολική βραχνή χροιά, έκαναν αδύνατο για τους ακροατές να μην καταλάβουν ποια τραγουδάει από την πρώτη κιόλας λέξη.

Η δύναμη της φωνής της Βίκυς Μοσχολιού ήταν αξεπέραστη και σε συνδυασμό με την μπάσα φωνή της, η ερμηνεύτρια μπορούσε ξεκάθαρα να ακούγεται ισχυρότερα από ότι μια soprano σε έναν χώρο. Χαρακτηριστικό αυτού του φωνητικού χαρακτηριστικού της, είναι η ερμηνεία της στο τραγούδι «Αλήτης», στον οποίο η Μοσχολιού, όποτε το τραγουδούσε ζωντανά, κατέβαζε το μικρόφωνο, χαμήλωνε την ορχήστρα και γέμιζε τον χώρο με την επιβλητική φωνή της.

Ο συναισθηματισμός ήταν η δεύτερη μεγάλη κινητήρια δύναμη της φωνής της. Με την ξεκάθαρη άρθρωση των λέξεων, συμφώνων και φωνηέντων μαζί, η ερμηνεύτρια κατάφερνε να δραματοποιεί και να αγγίζει ψυχικά, γνωρίζοντας και μη το τι εξιστορεί-ερμηνεύει.

Ο ζωγράφος Γιάννης Τσαρούχης την χαρακτήρισε ως «Κοτοπούλη του ελληνικού τραγουδιού», διακρίνοντας έτσι την βαθιά θεατρικότητα και υποκριτική ευελιξία την οποία κατείχε η τραγουδίστρια.

Η Βίκυ Μοσχολιού ήταν από τις ελάχιστες φίρμες, αν όχι η μόνη, που άλλαζε καλλιτεχνικό στρατόπεδο με τη... σύμφωνη γνώμη του κοινού.

Περνούσε με άνεση από το λαϊκό στον «έντεχνο» χώρο. Είχε επιτυχία και στα μεγάλα μαγαζιά της παραλίας και στις μπουάτ της Πλάκας. Το «μυστικό» της ήταν να διαβολεμένο ένστικτο και μια αλήθεια που έβγαινε προς τα έξω ό,τι τραγούδι και να έλεγε. Αρκετοί από τους δίσκους της έγραψαν ιστορία. Όμως, τρεις από αυτούς έχουν ξεχωριστή σημασία: «Άνθρωποι μονάχοι», «Αρχοντορεμπέτικα», «Σκουριασμένα Χείλια».

Το τραγούδι-ύμνος των μοναχικών ανθρώπων

Η Βίκυ Μοσχολιού ερμήνευσε το τραγούδι «Άνθρωποι μονάχοι» σε πρώτη εκτέλεση το 1977. Δημιουργοί του ο Γιάννης Σπανός και ο Γιάννης Καλαμίτσης.

Μάλιστα το ίδιο τραγούδι έχει τραγουδηθεί και από τη Χάρις Αλεξίου η οποία μάλιστα έχει πει σε συνεντεύξεις της πως ο λόγος που έγινε τραγουδίστρια ήταν η συγκίνηση, το δέος και ο θαυμασμός που ένιωθε βλέποντας και ακούγοντας τη Βίκυ Μοσχολιού.

Πρόκειται για ένα από τα πιο γνωστά δείγματα γραφής του Γιάννη Καλαμίτση. Η τεράστια επιτυχία του τραγουδιού οφείλεται στη χημεία και το απόλυτο δέσιμο

που δημιουργήθηκε ανάμεσα σε στιχουργό, συνθέτη και ερμηνεύτρια.

Σατιρικός, κοφτερά είρωνας και ετοιμόλογος, ο Γιάννης Καλαμίτσης υπήρξε ένα από τα brandname του ραδιοφώνου, με κοινό που τον ακολουθούσε πιστά σε όποια ραδιοφωνική στέγη και αν βρισκόταν. Έγραψε πολλές επιθεωρήσεις, τηλεοπτικά «νούμερα» και υπέγραψε στιχουργικά περισσότερα από τετρακόσια τραγούδια.

Το «Άνθρωποι Μονάχοι» είναι το τραγούδι που αποτέλεσε την μεγάλη επιτυχία του στιχουργού αλλά και αυτό που επιβεβαίωσε το τεράστιο ταλέντο της Μοσχολιού. Όμως μπήκε στο δίσκο «Η Βίκυ Μοσχολιού τραγουδά Σπανό» τελευταίο!

«Είχανε γράψει τις ορχήστρες στα άλλα τραγούδια και τους έλειπε ένα. Ο Μάνος Ελευθερίου βρήκε το στίχο μου πάνω στο πιάνο του Σπανού -τον είχα ταχυδρομήσει- και του είπε να το μελοποιήσει. Επειδή δεν γινόταν να μπει ορχήστρα, το τραγούδι δισκογραφήθηκε μόνο με κιθάρα. Δεν έκανε μεγάλη επιτυχία αμέσως, άργησε κάποια χρόνια να γίνει αγαπητό» είχε πει ο Γιάννης Καλαμίτσης σε συνέντευξή του.

Το τραγούδι «Άνθρωποι μονάχοι» μιλάει για την μοναξιά. Τη μοναξιά που μπορεί κανένας από εμάς να μην την ψάχνει, να μην την αποζητά αλλά εκείνη είναι φορές που έρχεται απρόσκλητη. Και είναι και φορές που μπορεί να είμαστε ανάμεσα σε τόσο κόσμο και να την αισθανόμαστε και να νιώθουμε τόσο μόνοι.

Η Βίκυ Μοσχολιού ανέλαβε το δύσκολο έργο να εκφράσει όλα εκείνα που δυσκολεύονταν κάποιοι άνθρωποι να πουν και να μοιραστούν -είτε από ντροπή, είτε από αδυναμία- με όσους κουβαλούσαν το ίδιο βάρος.

Η μαρτυρία του Γιάννη Σπανού- όπως δημοσιεύθηκε στην επανέκδοση του δίσκου σε cd το 1994- είναι χαρακτηριστική:

«Η Μοσχολιού έχει το χάρισμα να αντιλαμβάνεται αμέσως αυτό που χρειάζεται η μουσική και ο στίχος από τη φωνή της και αυτό να το αποδίδει με τον καλύτερο τρόπο. Για παράδειγμα η ερμηνεία του τραγουδιού “Άνθρωποι μονάχοι” που υπάρχει στο δίσκο είναι η πρώτη πρόβα στο στούντιο. Μια κι έξω δηλαδή».

Πηγή: newsbeast.gr